

Bob Stempels

Bruidsnacht

Haar lach brandde; zij wist niet hoe
Haar handen zich verloren in zijn haren.
Zij lag heel stil, doelloos te staren
In de donkere nacht, en zij was moe.

Hij wierp zich weg en kreunde even,
Dan was hij in de dode slaap gegaan.
Zij wist al niet meer of hij had bestaan,
Of dat zij immer was alleen gebleven.

Haar lijf gloeide onder de hete deken;
De regen trilde koel tegen de ruiten,
Het drupte luide in de tuin daarbuiten.

Hoe gaarne was zij uit het bed ontweken,
Waarin zijn driften haar zo roekloos namen,
En had het hoofd geleund tegen de kille ramen.